

10 jaar *Hypnose*

Meer dan 200.000 exemplaren verkocht

‘Hemeltergend spannend.’ – *VN Detective & Thrillergids*

‘De perfecte thriller.’ – *De Telegraaf*

‘Stieg Larsson meets Nicci French.’ – *Vrij Nederland*

‘Een aangrijpend, beangstigend verhaal.’ – *de Volkskrant*

‘Voor lezers met een sterke maag.’ – *Trouw*

‘Een goede thriller.’ – *Het Parool*

Erik Maria Bark heeft gezworen nooit meer iemand onder hypnose te brengen. Maar als inspecteur Joon Linna hem om hulp vraagt bij een moordzaak waarbij de levens van twee jonge mensen op het spel staan, heeft hij geen andere keuze. Hij brengt een zwaargewonde getuige onder hypnose. Al snel wordt duidelijk dat Erik de prijs moet betalen voor zijn verbroken belofte. Hij wordt getroffen door een serie gewelddadige en onverklaarbare gebeurtenissen. Gebeurtenissen die ook zijn gezin meesleuren in een vreselijke nachtmerrie.

Lars Kepler is het pseudoniem van het Zweedse schrijversechtpaar Ahndoril. Inmiddels zijn er zeven thrillers verschenen rond het fascinerende personage Joon Linna. *Hypnose* was hun thrillerdebuut, dat naar aanleiding van het tienjarige jubileum van deze thriller volledig is herschreven.

LARS KEPLER BIJ UITGEVERIJ CARGO

Hypnose

Contract

Getuige

Slaap

Stalker

Playground

Jager

Lazarus

Lars Kepler

Hypnose

BLACK EDITION

Vertaald uit het Zweeds door Tineke Jorissen-Wedzinga

2020

AMSTERDAM

Dit is een volledig herziene editie,
ter gelegenheid van het tienjarige jubileum van *Hypnose*

Cargo is een imprint van uitgeverij De Bezige Bij, Amsterdam

Copyright © 2009, 2019 Lars Kepler

Copyright Nederlandse vertaling © 2020 Tineke Jorissen-Wedzinga

Eerste druk oktober 2010

Dertigste druk februari 2020

Oorspronkelijke titel *Hypnotisören, Black Edition*

Oorspronkelijke uitgever Albert Bonniers Förlag, Stockholm, Zweden

Omslagontwerp Buro Blikgoed

Omslagillustratie Hummingbirds

Foto auteur Ewa-Marie Rundquist

Vormgeving binnenwerk Peter Verwey, Heemstede

Druk GGP, Pößneck

ISBN 978 94 031 8950 5

NUR 305

uitgeverijcargo.nl

‘Als vuur, net als vuur.’ Dat waren de eerste woorden die de gehyptotiseerde jongen sprak. Hoewel hij levensbedreigende verwondingen had – honderden messteken in zijn gezicht, op zijn benen, zijn romp, in zijn rug, onder zijn voeten, in zijn nek en op zijn achterhoofd – had men hem onder diepe hypnose gebracht in een poging om door zijn ogen te zien wat er was gebeurd.

‘Ik probeer met mijn ogen te knippen,’ mompelde hij. ‘Ik ga naar de keuken, maar er klopt iets niet, ik hoor een knetterend geluid tussen de stoelen en er verspreidt zich een vlamvend rood vuur over de vloer.’

De politieassistent die hem tussen de andere lijken in het rijtshuis had aangetroffen, dacht dat hij dood was. De jongen had veel bloed verloren, was in shock en kwam pas zeven uur later weer bij bewustzijn.

Hij was de enige overlevende getuige en commissaris Joon Linna meende dat hij misschien een goed signalement van de dader kon geven. Die was van plan geweest iedereen te doden en had daarom waarschijnlijk geen moeite gedaan om zijn gezicht tijdens de aanval te bedekken.

Maar als de overige omstandigheden niet zo uitzonderlijk waren geweest, was niemand ooit op de gedachte gekomen er een hypnotiseur bij te halen.

In de Griekse mythologie is de god Hypnos een jongeman met vleugels en papaverstengels in zijn hand. Zijn naam betekent 'slaap'. Hij is de tweelingbroer van de dood en de zoon van de nacht en de duisternis.

De term 'hypnose' werd in zijn huidige betekenis voor het eerst gebruikt in 1843 door de Schotse chirurg James Braid. Daarmee beschreef hij een op slaap lijkende toestand van scherpe opmerkzaamheid en tevens grote ontvankelijkheid.

Tegenwoordig is wetenschappelijk vastgesteld dat bijna alle mensen gehypnotiseerd kunnen worden, maar de meningen over de bruikbaarheid, betrouwbaarheid en het gevaar van hypnose variëren nog steeds. Deze ambivalentie wordt vermoedelijk veroorzaakt doordat hypnose door bedriegers, entertainers en inlichtingendiensten over de hele wereld is misbruikt.

Zuiver technisch gezien is het eenvoudig om iemand onder hypnose te brengen; het lastige is om het verloop te controleren, de cliënt te begeleiden en de resultaten te analyseren en daarmee om te gaan. Slechts door veel ervaring en talent is het mogelijk om daadwerkelijk diepe hypnose goed te laten verlopen. Wereldwijd kan men slechts spreken van een handjevol betrouwbare hypnose-experts met medische kennis.

*De nacht van maandag 7
op dinsdag 8 december*

Erik Maria Bark wordt door de rinkelende telefoon abrupt opgeschrikt uit zijn droom. Voordat hij helemaal wakker is, hoort hij zichzelf zeggen: ‘Ballonnen en serpentes.’

Zijn hart bonkt van het plotselinge ontwaken. Erik weet niet wat hij met zijn woorden bedoelt; hij heeft geen idee waar zijn droom over ging.

Om Simone niet wakker te maken, pakt hij de telefoon uit het basisstation en sluipt de slaapkamer uit. Voordat hij opneemt trekt hij de deur achter zich dicht.

‘Erik Maria Bark.’

Een commissaris genaamd Joon Linna vraagt of hij wakker genoeg is om belangrijke informatie tot zich te nemen. Terwijl hij naar de commissaris luistert, vallen zijn gedachten nog steeds omlaag in de donkere leegte van zijn droom.

‘Ik heb gehoord dat u zeer bekwaam bent in de behandeling van acuut psychisch trauma,’ zegt Joon Linna.

‘Ja,’ antwoordt Erik kort.

Terwijl hij naar de uiteenzetting luistert, neemt hij een pijnstillertje. De commissaris legt uit dat hij een getuige moet verhoren. Een jongen van vijftien is getuige geweest van een dubbele moord. Het probleem is dat de jongen zwaargewond is. Zijn toestand is onstabiel, hij verkeert in shock en is buiten bewustzijn.

Hij is die nacht van de afdeling Neurologie in het Huddinge-ziekenhuis overgebracht naar de afdeling Neurochirurgie van het Karolinska-universiteitsziekenhuis in Solna.

‘Wie is de verantwoordelijke arts?’ vraagt Erik.

‘Daniëlla Richards.’

‘Die is heel competent, en ik weet zeker dat zij dat uitstekend...’

‘Ze heeft mij juist gevraagd u te bellen,’ onderbreekt de commissaris hem. ‘Ze heeft uw hulp nodig, en er is bovendien vrij veel haast bij.’

Erik keert met de telefoon terug naar de slaapkamer om zijn kleren te pakken. Er piept een streepje licht van een straatlantaarn onder de rolgordijnen door. Simone ligt op haar rug en kijkt hem met een vreemde, lege blik aan.

‘Sorry dat ik je wakker heb gemaakt,’ zegt hij zachtjes.

‘Wie was dat?’ vraagt ze.

‘Iemand van de politie... Een commissaris, ik heb niet verstaan hoe hij heette.’

‘Wat is er aan de hand?’

‘Ik moet naar het Karolinska,’ antwoordt hij. ‘Ze hebben hulp nodig met een jongen.’

‘Hoe laat is het eigenlijk?’

Ze kijkt op de wekker en doet dan haar ogen dicht. Hij ziet dat haar sproetige schouders streperig zijn door de vouwen van het laken.

‘Ga maar weer slapen, Sixan,’ fluistert hij.

Erik neemt zijn kleren mee naar de hal, doet de plafondlamp aan en kleedt zich snel aan. Achter hem flitst een glanzend stuk metaal. Erik keert zich om en ziet dat zijn zoon zijn schaatsen aan de klink van de voordeur heeft gehangen om ze niet te vergeten. Hoewel Erik haast heeft, loopt hij naar de kast, trekt de bak eruit en zoekt de schaatsbeschermers. Hij bevestigt ze om de scherpe bladen, legt vervolgens de schaatsen op de mat en verlaat het appartement.

Het is drie uur ’s nachts, dinsdag 8 december, als Erik Maria Bark in zijn auto stapt. Het sneeuwt. De vlokken vallen traag uit

de zwarte hemel omlaag. Het is volkomen windstil en de zware vlokken blijven slaperig op de lege straat liggen. Hij draait de contactsleutel om en de muziek rolt als zachte golven naar binnen: 'Kind of Blue' van Miles Davis.

Hij rijdt het korte stukje door de slapende stad, Luntmakargatan uit en via Sveavägen naar Norrtull. Achter de sneeuwval kun je het water van Brunnsvikén vermoeden: een grote, donkere opening. Langzaam rijdt hij het ziekenhuisterrein op, tussen het onderbemande Astrid Lindgren-kinderziekenhuis en de kraamkliniek door, langs Radiologie en Psychiatrie. Hij parkeert op zijn gebruikelijke plek voor de neurochirurgische kliniek en stapt uit. Het schijnsel van de straatlantaarns weerspiegelt in de ramen van het hoge complex. Op de bezoekersparkeerplaats staan slechts een paar auto's. Merels bewegen zich met ritselende vleugels in het duister tussen de bomen. Het geruis van de snelweg is op dit tijdstip niet te horen.

Hij steekt zijn pasje in de kaartlezer, toetst de zescijferige code in en neemt de lift naar de vijfde verdieping. De tl-buizen aan het plafond schitteren op het blauwe linoleum als ijs in een greppel. Pas nu voelt hij hoe moe hij is na de plotselinge toestroom van adrenaline. Hij heeft zó goed geslapen – zijn slaap laat nog steeds een gelukkige nasmaak achter. Hij passeert een operatiekamer, loopt langs de deuren van de enorme drukkamer, groet een verpleegkundige en neemt in gedachten nog eenmaal door wat de commissaris hem door de telefoon heeft verteld: een jongen verliest bloed, heeft messteken over zijn hele lichaam, transpireert, wil niet blijven liggen, is rusteloos en heeft enorm veel dorst. Men doet een poging om met hem te praten, maar zijn toestand verergert snel. Hij raakt buiten bewustzijn en op datzelfde moment slaat zijn hart op hol. De verantwoordelijke arts, Daniëlla Richards, neemt de juiste beslissing om de commissaris niet bij de patiënt toe te laten.

Er staan twee geüniformeerde politiemensen voor de deur van afdeling N18. Erik meent enige onrust op hun gezichten te bespeuren als hij dichterbij komt. Misschien zijn ze gewoon moe,

denkt hij als hij voor ze blijft staan en zich legitimeert. Ze kijken snel naar zijn legitimatie en drukken vervolgens op de knop, zodat de deur zoemend openzwaait.

Erik gaat naar binnen, schudt Daniëlla Richards de hand en ziet het gespannen trekje rond haar mond, de onderdrukte spanning in haar bewegingen.

‘Wat is er aan de hand?’

‘Ik heb de bloeding in de lever onder controle,’ antwoordt ze.

‘Zal ik naar hem kijken?’

‘We moeten alleen nog wat uitslagen afwachten.’

Een lange man gekleed in een zwarte spijkerbroek en een zwart jasje staat voor de koffieautomaat. Zijn blonde haar zit in de war en hij kijkt ernstig. Erik bedenkt dat dat de commissaris moet zijn die hem gebeld heeft, maar aarzelt omdat de man niet naar hem toe gekomen is om hem te begroeten. Het kan net zo goed de man van Daniëlla zijn. Erik heeft hem nooit ontmoet, maar weet dat hij als cardioloog in het Huddinge werkt.

‘Is dat je man – is hij hier mee naartoe gekomen?’ vraagt Erik met een beweging in zijn richting.

Ze kijkt zowel geamuseerd als verbaasd.

‘Dat is niet...’

‘Ik dacht dat Magnus misschien was meegekomen.’

‘Nee,’ lacht ze.

‘Zeker weten? Ik kan het hem vragen,’ zegt Erik voor de grap.

Daniëlla’s telefoon gaat en ze klapt het toestel lachend open.

‘Erik, schei uit,’ zegt ze voordat ze de telefoon tegen haar oor drukt en antwoordt. ‘Met Daniëlla.’

Ze luistert, maar hoort niets.

‘Hallo?’

Ze wacht een paar tellen en mompelt daarna ‘een hijger’, waarna ze de verbinding verbreekt.

De blonde man komt met een bekertje koffie naar Erik toegelopen.

‘Neem een bakje,’ zegt de man, en hij probeert het koffiebekertje in Eriks hand te duwen.

‘Nee, bedankt.’

De man proeft van de koffie en glimlacht. Hij heeft kuiltjes in zijn wangen.

‘Lekker sterk,’ zegt hij, en hij probeert Erik opnieuw het beertje te overhandigen.

‘Ik wil niet.’

De man neemt nog een paar slokjes terwijl hij Erik aankijkt met zijn opmerkelijke ogen, grijs als gepolijst graniet.

‘Zou ik jouw telefoon even mogen gebruiken?’ vraagt hij. ‘De mijne ligt nog in de auto aan de lader.’

‘Kun je hem dan niet beter gaan halen?’ vraagt Erik stijfjes op hetzelfde moment dat Daniëlla naar hen toekomt.

‘Je kunt mijn telefoon weer gebruiken,’ zegt Daniëlla.

‘Bedankt.’

‘Geen probleem.’

De blonde man pakt de telefoon aan en priemt zijn ogen in die van Daniëlla.

‘Alleen een kort gesprekje,’ zegt hij.

‘Jij bent toch de enige die hem gebruikt,’ antwoordt ze plagerig.

Hij lacht en trekt zich terug.

‘Dat moet je man zijn,’ zegt Erik.

‘Tja, er moet altijd wat te dromen overblijven,’ zegt ze lachend terwijl ze de lange commissaris even nakijkt.

Er komt een verpleegkundige naar Daniëlla toe, die haar een uitdraai geeft. Daniëlla bedankt haar en kijkt de uitslagen vlug door voordat ze het papier aan Erik geeft.

Dinsdag 8 december, vroeg in de ochtend

Daniëlla doet de zware deur open en Erik loopt met haar mee de warme kamer naast de operatiekamer in. Er ligt een slanke jongen op het bed. Twee verpleegkundigen zijn bezig zijn wonden te verzorgen. Het gaat om honderden sneden en steekwonden, werkelijk overal op het lichaam: onder zijn voeten, op zijn borst en buik, in zijn nek, midden op zijn schedel, in zijn gezicht, op zijn handen.

Zijn hartslag is zwak, maar heel snel. Zijn lippen zijn grijs als aluminium; hij zweet en zijn ogen zijn stijf dichtgeknepen. Zijn neus ziet eruit alsof hij gebroken is. Een bloeding verspreidt zich als een donkere wolk onder de huid van zijn hals omlaag over zijn borst.

Erik merkt op dat de jongen, ondanks zijn verwondingen, een mooi gezicht heeft.

Daniëlla brengt zachtjes verslag uit van de ontwikkelingen – hoe de waarden die bij de jongen worden gemeten variëren – als ze plotseling zwijgt omdat er wordt geklopt.

Het is de blonde man weer.

Erik en Daniëlla kijken elkaar aan en gaan de onderzoekskamer uit.

De blonde man staat weer bij de pruttelende koffieautomaat.

‘Een dubbele espresso,’ zegt hij tegen Erik. ‘Die kun je wel gebruiken voordat je gaat praten met de politieman die de jongen heeft gevonden.’

Pas nu weet Erik zeker dat de blonde man de commissaris is die hem een klein uur geleden uit zijn bed heeft gebeld. Zijn Finse accent was door de telefoon niet zo duidelijk hoorbaar geweest, of Erik was gewoon te moe geweest om het te registreren.

‘Waarom zou ik met de politiemans willen praten die de jongen heeft gevonden?’ vraagt Erik.

‘Om te begrijpen waarom ik hem moet verhoren...’

Joona zwijgt als Daniëlla’s telefoon gaat. Hij haalt het toestel uit de zak van zijn colbert, negeert haar uitgestoken hand en kijkt snel op het display.

‘Het is voor mij,’ zegt Joona, en hij neemt op. ‘Ja... Nee, ik wil hem hier hebben.’

De commissaris glimlacht terwijl hij naar het bezwaar van zijn collega luistert.

‘Daar denk ik anders over,’ brengt hij ertegen in.

De ander tettert iets.

‘Ik doe het op mijn manier,’ zegt Joona kalm, en vervolgens beëindigt hij het gesprek.

Hij geeft de telefoon terug aan Daniëlla en bedankt haar zwiingend.

‘Ik moet de patiënt ondervragen,’ verklaart hij ernstig.

‘Helaas, dat is onmogelijk,’ zegt Erik. ‘Ik ben dezelfde mening toegedaan als dokter Richards.’

‘Wanneer kan hij dan wel met me praten?’ vraagt Joona.

‘Niet zolang hij in shock is.’

‘Ik wist wel dat je dat zou zeggen,’ zegt Joona rustig.

‘Zijn toestand is nog steeds zeer kritiek,’ verklaart Daniëlla. ‘Zijn longzakje is beschadigd, de dunne darm en de lever en...’

Er komt een man in een vuil politie-uniform binnen. Joona loopt naar hem toe en geeft hem een hand. Met gedempte stem zegt de man iets en hij kijkt aarzelend naar de artsen. De commissaris herhaalt tegen de politiemans dat het in orde is; ze moeten weten wat de toedracht was, dat kan van groot belang voor hen zijn.

‘Goed,’ zegt de politiemans, en hij schraapt zachtjes zijn keel.

‘We krijgen via de radio te horen dat een schoonmaker op een toilet van een sporthal in Tumba een dode man heeft aangetroffen. Wij zitten in de auto en zijn op Huddingevägen. We hoeven alleen Dalavägen maar in te rijden en dan een stukje richting het meer. Janne, mijn collega, gaat naar binnen terwijl ik met die schoonmaker praat. Eerst dachten we dat het een overdosis betrof, maar het werd me al snel duidelijk dat het om iets heel anders ging. Janne komt de kleedkamer uit, spierwit, en wil mij eigenlijk niet binnenlaten. “Alleen een hele hoop bloed,” zegt hij drie keer, en vervolgens gaat hij op de trap zitten en...’

De politieman zwijgt, neemt plaats op een stoel en staart met halfopen mond voor zich uit.

‘Wil je doorgaan?’ vraagt Joonna.

‘Ja... De ambulance komt ter plaatse, de dode wordt geïdentificeerd en ik krijg de taak om de familie in te lichten. We hebben weinig mensen, dus ik moet er alleen naartoe, want mijn chef zinspeelt erop dat ze Janne in die toestand niet wil laten gaan, en dat is ook logisch.’

Erik kijkt op zijn horloge.

‘Je hebt tijd om hiernaar te luisteren,’ zegt Joonna tegen hem, met die bedaarde Finse klank in zijn stem.

‘De dode...’ vervolgt de politieman met neergeslagen ogen. ‘Hij is leraar op de middelbare school van Tumba en woont in die nieuwe wijk met rijtjeshuizen op de heuvel. Ik bel diverse keren aan. Er wordt niet opengedaan. Tja, ik weet niet waarom, maar ik loop om het hele blok heen en schijn met mijn zaklamp door een raam aan de achterkant naar binnen.’

De politieman zwijgt, zijn lippen trillen en hij begint met zijn nagel over de armléuning van de stoel te schrapen.

‘Ga verder, als je wilt,’ spoort Joonna hem aan.

‘Moet dat? Ik... Ik...’

‘Je trof de jongen, de moeder en een klein meisje van vijf jaar aan. De jongen was de enige die nog in leven was.’

‘Hoewel ik dacht... Ik...’

Hij zwijgt; zijn gezicht is spierwit.

‘Bedankt dat je bent gekomen, Erland,’ zegt Joonna.

De politiemann knikt snel en verlaat de ruimte.

‘Ze waren allemaal met messteken om het leven gebracht,’ legt Joonna uit aan Erik en Daniëlla. ‘Ze waren geschopt, geslagen en gestoken, en dat kleine meisje... Zij was in tweeën gedeeld. Haar onderlichaam en haar benen lagen op de stoel voor de tv en...’

Hij zwijgt en kijkt even naar Erik voor hij verdergaat.

‘Het lijkt erop dat de dader wist dat de vader in de sporthal was,’ verklaart Joonna. ‘Er was gevoetbald, hij was scheidsrechter. De dader heeft gewacht tot de man alleen was voordat hij hem heeft vermoord en in stukken gesneden, beestachtig agressief. Daarna is hij naar diens huis gereden om de anderen te vermoorden.’

‘Is het in die volgorde gebeurd?’ vraagt Erik.

‘Volgens mij wel,’ antwoordt de commissaris.

Erik voelt dat zijn hand beeft als hij over zijn lippen strijkt. Vader, moeder, zoon, dochter, denkt hij heel langzaam, en dan ontmoet hij Joonna Linna’s blik.

‘De dader wilde een heel gezin uitroeien,’ constateert Erik met zwakke stem.

Joonna maakt een weifelend gebaar.

‘Dat is het ’m juist... Er wordt nog één kind vermist, de oudste dochter, van drieëntwintig. We kunnen haar niet vinden. Wij denken dat de dader ook op háár uit is. Daarom willen we de getuige verhoren zo gauw dat maar enigszins kan.’

‘Ik zal naar binnen gaan en hem uitvoerig onderzoeken,’ zegt Erik.

‘Bedankt,’ antwoordt Joonna met een knikje.

‘Maar we kunnen het leven van de patiënt niet op het spel zetten door...’

‘Ik begrijp het,’ onderbreekt Joonna hem. ‘Alleen, hoe langer het duurt voor we meer weten, hoe meer tijd de dader heeft om dat oudste meisje op te sporen.’

‘Wij zijn artsen, jullie zijn van de politie,’ zegt Daniëlla.

‘Forensische Opsporing zal op de plaatsen delict allerlei DNA

aantreffen van ontelbaar veel mensen – de tijd dringt als we die zus willen vinden.’

‘Ik ga naar binnen,’ zegt Erik.

‘Al zou ik maar een paar vragen kunnen stellen, dat zou van onschatbare waarde zijn... dat is misschien voldoende om zijn zus te redden.’

Dinsdag 8 december, vroeg in de ochtend

Erik keert terug naar de patiënt. Hij staat voor het bed en kijkt naar het bleke, met wonden overdekte gezicht. Erik spreekt de naam van de jongen uit, en de mond van de jongen verstrakt even.

‘Josef,’ herhaalt hij zachtjes. ‘Mijn naam is Erik Maria Bark, ik ben arts en ik ga je onderzoeken. Knik maar als je begrijpt wat ik zeg.’

De jongen ligt volkomen stil. Zijn buik gaat met de korte ademhaling op en neer. Toch is Erik ervan overtuigd dat de jongen zijn woorden heeft begrepen, maar dat hij vervolgens weer buiten bewustzijn is geraakt en dat het contact is verbroken.

Als Erik de kamer uit komt, kijken Daniëlla en de commissaris hem aan.

‘Hij is onze enige getuige,’ herhaalt de commissaris. ‘Iemand heeft zijn vader, moeder en zusje gedood, en de dader is naar alle waarschijnlijkheid op dit moment op weg naar zijn zus.’

‘Dat hebben we begrepen,’ zegt Daniëlla.

‘En we snappen ook best dat het belangrijk is om hem te spreken. Maar het kan weken duren voordat hij kan worden verhoord,’ zegt Erik. ‘Ik bedoel, we kunnen hem niet gewoon even tot leven wekken en vertellen dat zijn hele familie dood is.’

‘Maar onder hypnose?’ vraagt Joona.

Het wordt stil.

‘Nee,’ fluistert Erik bij zichzelf.

‘Zou hypnose niet werken?’

‘Geen idee,’ antwoordt Erik.

‘Ik heb anders een goed geheugen voor gezichten,’ zegt Joonna met een grote grijns. ‘Jij bent een beroemde hypnotiseur, jij zou...’

‘Ik blufte maar wat,’ onderbreekt Erik hem.

‘Daar geloof ik niets van,’ zegt Joonna. ‘En dit is een noodsituatie.’

Daniëlla begint te blozen en glimlacht naar de grond.

‘Ik kan het niet,’ zegt Erik.

‘Nu ben ik toevallig degene die verantwoordelijk is voor de patiënt,’ zegt Daniëlla met stemverheffing, ‘en ik voel weinig voor hypnose.’

‘Maar als het nou niet gevaarlijk lijkt voor de patiënt?’ vraagt Joonna.

Erik begrijpt dat de commissaris hypnose al van het begin af aan als een mogelijkheid heeft gezien. Hij beseft dat het helemaal niet om een inval gaat. Joonna Linna heeft hem alleen maar gevraagd naar het ziekenhuis te komen om hem ertoe over te halen de patiënt te hypnotiseren, en niet omdat hij expert is in de behandeling van acute shock en trauma.

‘Ik heb mezelf beloofd me nooit meer met hypnose bezig te houden,’ zegt Erik.

‘Oké, ik begrijp het,’ zegt Joonna. ‘Ik had gehoord dat jij de beste was. Maar...’

‘Het spijt me,’ zegt Erik.

Hij kijkt door het raampje naar de patiënt en wendt zich vervolgens tot Daniëlla.

‘Heeft hij Desmopressine gehad?’

‘Nee, daar heb ik mee gewacht,’ antwoordt ze.

‘Waarom?’

‘Vanwege het risico op trombo-embolische complicaties.’

‘Ik heb die discussie gevolgd, maar ik geloof niet dat dat klopt. Ik geef mijn zoon voortdurend Desmopressine,’ zegt Erik.

Joona komt moeizaam overeind uit zijn stoel.

‘Ik zou het op prijs stellen als je me een andere hypnotiseur kunt aanbevelen,’ merkt hij op.

‘We weten niet eens of de patiënt weer bij bewustzijn komt,’ antwoordt Daniëlla.

‘Maar ik ga ervan uit...’

‘En hij moet toch wel bij bewustzijn zijn om te kunnen worden gehypnotiseerd,’ zegt ze terwijl ze een beetje met haar mond trekt.

‘Hij luisterde toen Erik tegen hem praatte,’ zegt Joona.

‘Dat geloof ik niet,’ mompelt ze.

‘Jawel, hij heeft me gehoord,’ zegt Erik.

‘We zouden zijn zus kunnen redden,’ vervolgt Joona.

‘Ik ga nu naar huis,’ besluit Erik zachtjes. ‘Geef de patiënt Desmopressine en overweeg de drukkamer.’

Hij trekt zijn witte jas uit, loopt weg door de gang en stapt in de lift. Er lopen diverse mensen door de centrale hal. De deuren zijn van het slot, maar het is nog niet licht buiten. Nog terwijl de auto de parkeerplaats af rolt, reikt hij naar het houten doosje dat in het handschoenenkastje ligt. Zonder zijn blik van de weg te nemen, peutert hij het dekseltje met de kleurige papegaai open, pakt drie tabletten en slikt ze snel door. Hij moet nu een paar uur slapen voordat hij Benjamin wakker moet maken voor zijn injectie.

4

Maandagavond 7 december

Zevenenhalf uur geleden arriveerde er een schoonmaker genaamd Karim Muhammed bij de sportvelden van Rödsthage. Het was 20.50 uur, maandag 7 december. Het schoonmaken van de kleedkamers bij de sportvelden was zijn laatste klus die dag.

Hij maakte de achterdeur van de bus open, deed de klep omhoog, klom erop en maakte de riemen van de kleinste schoonmaakkar los.

Toen hij bij het lage houten gebouw kwam, merkte hij dat de deur niet was afgesloten. Hij klopte aan, kreeg geen antwoord en deed open. Pas toen hij de deur met een kunststof wig had opengezet, zag hij het bloed op de grond.

Toen de politieassistenten Jan Eriksson en Erland Björkander bij de sportvelden arriveerden, ging Eriksson meteen naar de kleedkamers terwijl Björkander de verklaring van Karim Muhammed opnam.

Eriksson meende een geluid van het slachtoffer te horen, dacht dat hij nog leefde en rende er daarom naartoe. Toen de politieassistent de man omdraaide, begreep hij dat dat onmogelijk was. Het lichaam was ernstig toegetakeld, de rechterarm ontbrak en zijn borst was dusdanig verwond dat het meer op een bak met een bloederig prutje leek. De ambulance arriveerde en vlak daarna kwam inspecteur van politie Lillemor Blom. Met behulp van het rijbewijs in zijn portemonnee kon het slachtoffer worden ge-

identificeerd als Anders Ek, leraar natuur- en scheikunde op het Tumba-gymnasium, getrouwd met Katja Ek, bibliothecaresse bij de Centrale Bibliotheek van Huddinge. Ze woonden in een rijtjeshuis op Gärdesvägen 8 met twee nog thuiswonende kinderen, Lisa en Josef.

Lillemor Blom gaf Erland Björkander opdracht om de familie van het slachtoffer in te lichten, terwijl ze zelf het rapport van Jan Eriksson opnam en de plaats delict afzette.

Erland parkeerde voor het rijtjeshuis in Tumba en belde aan. Toen er niet werd opengedaan, liep hij om het huizenblok heen naar de achterkant, knipte zijn zaklamp aan en scheen naar binnen. Het eerste wat hij zag, was een grote plas bloed op de vaste vloerbedekking in de slaapkamer en een kinderbrilletje bij de drempel. Zonder om versterking te vragen forceerde Erland Björkander de glazen deur en ging met getrokken wapen naar binnen. Hij doorzocht het huis, vond de drie slachtoffers en riep onmiddellijk politie en ambulance op. Hij merkte helemaal niet dat de jongen nog in leven was. De oproep van Erland Björkander werd per ongeluk op een kanaal uitgezonden dat in heel Groot-Stockholm te horen was.

‘Jezus, ze zijn allemaal afgeslacht, de kinderen zijn afgeslacht... ik weet niet wat ik moet doen. Ik ben alleen en ze zijn allemaal dood!’

5

Maandagavond 7 december

Het was 22.10 uur toen Joonna Linna in zijn auto op Drottningholmsvägen zat en de wanhopige oproep hoorde. Een politie-assistent riep dat de kinderen waren afgeslacht, dat hij alleen in het huis was, dat de moeder dood was, dat ze allemaal dood waren. Korte tijd later stond de assistent buiten en was hij aanzienlijk beheerster toen hij vertelde dat inspecteur van politie Lillemor Blom hem in zijn eentje naar het huis aan Gärdesvägen had gestuurd.

De ruitenwissers zwiëpten de waterdruppels van de ruit en terwijl Joonna langzaam langs Kristineberg reed, moest hij aan zijn vader denken, die geen ondersteuning had gekregen. Geen enkele politiefunctionaris zou een dergelijke taak in zijn eentje moeten uitvoeren.

Joonna reed naar de kant van de weg, haalde zijn telefoon tevoorschijn en vroeg of hij kon worden doorverbonden met Lillemor Blom, en verklaarde vervolgens wat hij op de radio had gehoord.

‘We hebben te weinig mensen, Joonna,’ zei ze ter verdediging. ‘En mijn inschatting was eigenlijk...’

‘Doet er niet toe,’ onderbrak hij haar. ‘Hij kan niet alleen naar binnen gaan.’

‘Je wilt niet luisteren,’ zei ze.

‘Jawel, maar...’